

Sygn. akt III KO 20/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **S.K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 lipca 2018 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt III KO 20/18, odmawiające przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2018 r. do Sądu Najwyższego przekazano zgodnie z właściwością osobiście sporządzony i podpisany przez skazanego S.K. wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...] /17 wraz z wnioskami o wyznaczenie obrońcy z urzędu i zwolnienie od ponoszenia kosztów postępowania wznowieniowego.

Zarządzeniem z dnia 2 marca 2018 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego wyznaczył adwokata B.R. obrońcą z urzędu skazanego, celem ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Obrońca ten w dniu 19 marca 2018 r. przedstawił opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Wobec powyższego S.K. został wezwany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 2 k.p.k. do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego poprzez sporządzenie i złożenie wniosku o wznowienie postępowania przez ustanowionego z wyboru adwokata albo radcę prawnego, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Odpis zarządzenia doręczono skazanemu w dniu 18 kwietnia 2018 r.

Skazany nie usunął jednak w określonym terminie wyżej opisanego braku formalnego.

W tej sytuacji, wobec nieusunięcia braku formalnego, zarządzeniem z dnia 16 maja 2018 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego, na podstawie art. 545 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia osobistego wniosku S.K. o wznowienie postępowania. Odpis zarządzenia doręczono skazanemu w dniu 25 maja 2018 r.

W dniu 27 maja 2018 r. skazany złożył w terminie zażalenie na to zarządzenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie podlegało uwzględnieniu. Jego autor nie wykazał, że zaskarżone rozstrzygnięcie dotknięte jest uchybieniami, które mogłyby doprowadzić do uchylenia kwestionowanego zarządzenia.

Z przepisu art. 545 § 2 k.p.k. wyraźnie wynika konieczność sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem przez osobę o szczególnych kwalifikacjach – w tym wypadku przez adwokata bądź radcę prawnego. Niezachowanie tego wymogu stanowi brak formalny i nie pozwala Sądowi Najwyższemu na przyjęcie i rozpoznanie wniosku o wznowienie pochodzącego od samego skazanego.

W tej sytuacji uznać należało, że wobec niewykonania zarządzenia wzywającego do usunięcia braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania, Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego zasadnie odmówił jego przyjęcia.

Przypomnieć również należy, że S.K. został wyznaczony obrońca z urzędu do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania, który po przeprowadzonej analizie i dokonanej ocenie materiału dowodowego sprawy oraz po zapoznaniu się z osobistym pismem ukaranego, na podstawie art. 84 § 3 k.p.k.,

poinformował na piśmie Sąd Najwyższy, że nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania. Opinia w tym zakresie została obszernie i należycie uzasadniona. Nie można więc uznać, że istnieją uzasadnione powody do wyznaczenia ukaranemu kolejnego obrońcy z urzędu. Regulacja przewidziana w art. 83 k.p.k. nie upoważnia do wyznaczania kolejnych obrońców z urzędu tylko z tego względu, że dotychczasowi nie spełniają oczekiwań mandanta.

Złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem. Może on więc – po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie obrońcy (adwokatowi albo radcy prawnemu) – wystąpić z wnioskiem ponownie, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Ponieważ jednak w przedmiotowej sprawie skazany mimo wezwania nie usunął braku formalnego, należało uznać, że zaskarżone zarządzenie było w pełni zasadne i jako takie należało je utrzymać w mocy.

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

ał